

Historie obce

Již ve čtrnáctém století v Kuňovicích, podobně jako ve většině okolních vesnic, stávala tvrz. Nacházela se v místech, kde v současné době stojí domy s čísly popisnými 8, 9, 10, 11, 12 a 26.

První písemná zmínka o obci je z roku 1412 – Leonardus de Kunějovicz. Tento společně s dalšími 452 českými pány podepsal stížný list proti upálení mistra Jana Husa.

Od šestnáctého století se obec Kunějovice uvádí jako z části poddanská a z části svobodnická. Část Kunějovic vlastnili rytíři Trčkové z Lípy, majitelé panství vlašimského. Ti je prodali roku 1547 rytíři Jindřichu Opršalovi z Jetřichovic. Jeho syn Mikuláš Opršal z Jetřichovic odprodal Kunějovice roku 1569 rytíři Štěpánu Střelovi z Rokyc na Křivsoudově. Druhá část obce byla svobodnická. Roku 1542 byl majitelem jedné svobodnické usedlosti Vít Vysoký z Kunějovic a téhož roku dal zapsat ve své vlastnictví druhou usedlost Zikmund Zich z Miřetic. Roku 1554 byl v deskách zemských zapsán coby majitel Václav Zich z Kunějovic. Roku 1570 je zde nakrátko zapsán Řehoř Říha Toul z Kunějovic, ale již roku 1615 jsou zde opět jen dva svobodné statky. Jeden patřil Václavu Vysokému z Kunějovic a druhý Janu Zichovi z Kunějovic.

Po bitvě na Bílé Hoře přešlo panství Střelů z Rokyc, jež stáli na straně českých stavů konfiskací na Huga z Hallweilu a tím i Kunějovice dostaly nové majitele. Během třicetileté války tudy prošlo několik armád, přitom největší škody vznikly po bitvě u nedalekého Jankova, kdy tudy prošla švédská vojska. Po válce v Kunějovicích zůstalo několik gruntů pustých, ale postupně dostaly své majitele. Roku 1654 při soupisu berní ruly zde bylo: Poddaní pana Jana Sebastiána z Hallweilu – 6 sedláků, z toho jeden měl dva statky, dva statky zůstaly pusté. Dále zde byl jeden chalupník – kovář a jedna chalupa zůstala pustá. Dále zde bylo šest svobodníků, z nich největší hospodářství měli Václav Zich, Matěj Lhotka a Mikuláš Vysáků.

Ke Kunějovicím náležela i zájezdní hospoda, která se nacházela na vrcholu kopce mezi Kunějovicemi a Chmelnou u tehdy hlavní silnice z Vlašimi do Čechtic. Tato hospoda zde stála již na počátku 18. století.

V roce 1770 nařídila císařovna Marie Terezie číslování domů. V té době měly Kunějovice 24 čísel. Číslo 23 a 24 náležely kovárně a hostinci na Kuňovce. Po zrušení nevoľnictví panovníkem Josefem II. docházelo k postupnému rozšiřování obce a roku 1848, kdy došlo i k zrušení poddanství zde bylo již třicetčtyři čísel, z toho čtrnáct svobodných.

Roku 1822 byla dostavěna nová silnice z Prahy přes Vlašim směrem na Pelhřimov. Její trasa byla na rozdíl od staré napřímena a tím podstatně zkrácena a zrychlena doprava. Zkrácením však došlo k tomu, že míjí obec na opačné straně. Zatímco stará ji míjela jihozápadně, ta nová severovýchodně. Zánikem staré silnice pozbyl hostinec na Kuňovce významu a proto tehdejší majitel Karel Staněk přesunul na nové místo k nové silnici napůl cesty mezi Kunějovicemi a Borovnicí. Nedlouho potom zde byla vystavěna i kovárna. Zároveň tím majitel čísla popisného 1 u silnice vystavěl v Kunějovicích novou hospodu, takže v té době měly Kunějovice zájezdní hospody dvě.

V druhé polovině devatenáctého století se Kunějovice začaly psát jako Kuňovice a měly 234 obyvatel ve 34 domech. V té době byly osadou náležející k obci Mnichovice a tudíž měly i společné

zastupitelstvo. Mnichovice měly jako větší osm zastupitelů a Kuňovice čtyři. Starosta býval častěji z Mnichovic. Z Kuňovic byl pouze v šedesátých létech devatenáctého století Jan Kubík a za první světové války Antonín Šereda. Mezi obcemi však docházelo k neshodám. Největším problémem bylo, že při stavbě mnichovské školy nebyla adekvátní investice i v Kuňovicích. Navíc bylo zřejmé, že děti z Kuňovic tuto školu navštěvovat nebudou. Chodily totiž do školy do Borovnice, jednak to bylo blíže a navíc se zde nachází i kostel se hřbitovem a fara, což byly v té době nejnavštěvovanější instituce. Malou náplastí na to byla roku 1908 výstavba místní kapličky. Na začátku světové války neshody dospěly tak daleko, že bylo domluveno odtržení Kuňovic. Za války to ale nebylo možné, jelikož se nesměly konat žádné volby, tak k tomu došlo až po válce a první samostatné volby proběhly 15. 6. 1919.

Počátkem 20. století přibylo ve vsi číslo popisné 35, mezitím však zanikla čísla: 4, 7, 24, 25 a 27. V roce 1913 zde byl založen Sbor dobrovolných hasičů. Za první světové války byla většina mužů odvedena a bojovala na frontě a tam směřovala i většina výroby a potravin. Byla velká bída a nebylo co jíst. Po válce však bylo mezi lidmi dost peněz, proto docházelo k přestavbám stavení a výstavbě nových domů. Ve vsi přibyla čísla 36, 37, 38 a 39. Většina těchto stavení byla postavena při silnici, čímž byl nasměrován další rozvoj obce. To, že obec hospodařila samostatně se projevilo i na kulturním, společenském a hospodářském rozvoji obce. Konaly se hasičské plesy, zvyšoval se počet knih v místní knihovně, byla postavena hasičská zbrojnice, památník padlých první světové války, proběhly meliorace luk, úprava vodních toků a rybníka.

Toto ukončila II. světová válka. Nastal čas strachu a bezmoci. Někteří občané byli povoláni k vykonávání nucených prací. Ani po válce se mnoho nezlepšilo. Po únorovém puči byl činěn nátlak na soukromá hospodářství s cílem založení zemědělského družstva, což se hospodářům nelíbilo. Situace už byla neúnosná, avšak k založení družstva došlo až v roce 1960 jako jedno z posledních na okrese.

Roku 1970 byla obec začleněna pod střediskovou obec Zdislavice a tím přišly Kuňovice o svoji samosprávu. O tři roky později po třináctiletém působení přešlo i zemědělské družstvo pod Zdislavice.

Roku 1990 se obec znovu osamostatnila a tím přišel i její opětovný rozvoj. V současnosti zde působí Sbor dobrovolných hasičů, spolek místních rybářů, někteří občané jsou členy mysliveckého sdružení nebo členy včelařské organizace. V obci bylo vybudováno víceúčelové hřiště se zázemím pro společenské akce. V současné době probíhá rekonstrukce bývalé prodejny, kde kromě obchodu bude i klubovna pro zájmové spolky obecní úřadovna, knihovna, sklad nářadí a v patře sál pro kulturní vyžití.